

ועמר במלון בדק את התעודה.

★ ★ ★

במקום נשי האזרחים

התחיל ללכת. כל בעלי בתי תל-אביב הרימו קול צעקה. את הפרנסה שלהם. כי לחיי רלים היה אסור ללכת למקומות היו מחוץ לתחום. אני הייתי החמישה שילונג שקיבלתי מכל לי סיפוק. ככה זה נמשך כמה זמן. האזרחים ניסו לעשות את המשרה הצבאית אמרה להם: לנו. ואף אחד לא היה יכול

מה חדשים עבר הצבא האוסטרלי מייים אחרי זה באו שני חיילים שתי בחורות, וביקשו חדרים. שיש הבדל בין אוטורליים לאנ- להם. אחרי חצי עשה התפר- יה ולקחו אותנו. הבנתי שאת אר בעלי בתיהמלון, כדי לדפוק

משפט אצל השופט צוקרמן. הוא לירות קנס. זה היה סכום כל לא רצייתי לעשות ערעור. אחרי מ יצא גילון של עתון מיוחד עלי היה כתוב שם שהנה בא שלים ופתח בית-בושת. פרסמו אשתי וארבעת ילדי עובו אותי שלים. נשארתי לבד. טוב שנמ שהגיעו אותי. רצייתי להתאבד, רף לי: אל תהיה טיפש, תעשה ק על כולם של תעשה שטויות. זנה. בינתיים מכרתי את המלון לתי לחפש מלון שלא בשטח של תל-אביב שהיה אז ברחוב המשטרה של האזור הוא כבר י, וכל הקצינים היו נגדי. שתי קומות ברחוב אחד העם, וום בית-הספר החרדי בית- תי שם פנסיון, וכל הזמן חשבתי מזה עסק. עד שגשג אותי יחני אחד, וסיפר לי שיש לו קצינים

יחניים שמחפשים מקום, ושאל איפה יש לי היום מלון. הסכמתי להשכיר לו חדרים חדשית. הוא בא עם קצין של המשטרה הצבאית, ואחרי סיוור במקום הם הסכימו. זה היה ביום הרביעי. ביום הששי באו 70 קצינים יחניים ומילאו את המלון. ישנו אפילו שניים במיטה. "אחרי שבוע התחילו להביא גם בחורות. לא יצאניות. עבר עוד שבוע ובא אילי רופא יחני בדרגת בריגדיר וסיפר לי שהיה רופא ממשלתי ראשי של כל בתי-הבושת ביוח. הוא סיפר שבמטה הצבא היחני קיבלו כבר תלונות מאזרחים יחניים בארץ שה חיילים היחניים הלכו עם נשותיהם. הוא ביקש שאחזיק כמה בחורות, והמשטרה לא התערב.

"הסכמנו על מחיר, וחמתנו חזרה שזה יעמוד תחת סיקור. הקצין תם בשם ה משטרה הצבאית, והוסכם שזה יהיה בית מיוחד לקצינים. הביאו לי שני שלטים כתובים באנגלית ויוונית — מועדון לק צינים יחניים. עמדתי על כך שיהיה עוד שלט בעברית.

"אחרי זה הבאתי כמה בחורות ממלון טן רמו, ששם הן היו יושבות. בא רופא מיוחד ונתן להן הרצאה בגרמנית. העסק התנהל חמישה-ישה חודשים. כשהיחנים הלכו, שוב באה משטרה אזרחית ותפסה אצלי 12 בחורות. בלי אף גבר. הכריחו אותן ללכת עדות נגדי. השופט חשין המנתי, נתן או לאשתי השניה, גיטל, שהיתה אחראית, 100 לירות קנס. ככה נכנסתי לעבודה ש' אומרים שהיא מלוכלכת. אני לא הרגשתי בכך. רופאים, קצינים, אנשים מלומדים, השתמשו בזה במקום בנוש חברים."

★ ★ ★

הנחה לאנשי "הנחה"

אולם ברלה, התלמיד-הכם, שארון הספרים בביתו גדוש ספרי ש"ס, משניות וספרי פרשנים על התלמוד, ושמונתיהם של אדמו"רים עטורי זקן, הרצל, זיבובינסקי ובן-גוריון מעטים את קירות חדרו, לא הפסיק מעסקי הזנות.

אחרי שפרד ממשפחתו וניתק עמה את כל הקשרים עד עצם היום הזה, מצא לו ברלה שותפת נאמנה בדמותה של גיטל גנים. גיטל התירדה באותה תקופה עם קצינים של הצבא הפולני בארץ, הכירה את ברלה באמצעות אחד מבתי-המלון שלו. כי עבור זמן קצר הציע לה ברלה להיות שותפה ושאתו. יחד החלו בהרחבת עסקיהם. ב-1943 כבר הקים ברלה סניף לעסקו. בעוד שהוא ניהל בית-בילויים ברחוב הרצל, ניהלה אשתו בית דומה ברחוב דיונגוף. בכל מקום היו מתויקים מעמד עד שהמשרה היתה חופסת אותם. אחרי זה היו מחליפים את כתובת העסק. עם סיום מלחמת-העולם השניה רכש לו ברלה קומה בת שמונה חדרים בבית חדש שנבנה במרכז חלובלסקי, על גבול תל-אביב ליפו. העסק פעל שם בחסות הצבא הבריטי, לחיליו היו מבאי המקום. באותה תקופה העלימה המשטרה הבריטית עין מעסקיו. ברלה היה דואג לסטטוס קו הזה בעזרת שלום במוזונים, והזמנות לויסקי וסטייקים.

"הפבריקה" (בית-החרושת) — זה הכינוי שברלה היה נוהג לכונו בן את מוסדותיו — פעלה עד מלחמת-העצמאות. כשפרצו הקרבות, נאלץ להתעק את מוסדו למרחק כמה מאות מטרים, קנה שלושה חדרים על גג הבית שבדרך יפו תל-אביב מספר 6. באותה שנה שיגשג העסק ופרח בממדים שלא נודעו עד אז. מאחר שהחוק הפלילי קובע בפורש שפירוש בית-זוננות הוא "כל בית או חדר, או שורה של חדרים בכל בית, שבהם יושבות או מבקרות שתי נשים או יותר לשם מעשי זנות, יחשבו לבית זוננות". דאג ברלה לא לעבור על החוק, ובמוסדו נמצאה בכל שעה רק אשה אחת. אולם הנשים היו עובדות במשמרות, מתחלפות כל ארבע שעות ובאופן כזה היה המוסד פתוח משעות הבוקר המוקדמות עד שעה מאוחרת בלילה.

בעיקר שימש הבית נקודת משיכה לחיי לים ששהו אז בתל-אביב. מחלקות שלומות על מפקדיהן היו מבקרות במקום. תורים ארוכים השתרכו במסדרונות ללא הפסקה. כבעל רגש לאומי מפותח נתן ברלה הנחה לחיילים. כל אדם שהציג פנקס-מגויס היה נהנה באותם הימים מהנחה בסך חצי לירה מהמחיר האזרחי של שתי לירות וחצי.

★ ★ ★

"חבורות נוער מתלבט"

פקיו של ברלה הלכו ושיגשגו מיום ליום. הוא רכש לו זירה בת 12 חדרים ברחוב פרוג שבצפון תל-אביב. לעו-

פיס המרובים, בהם השתתפו בצוותא. במקרה זה: יוסוף, שהתקיים במלון פאר בהרצליה. בתצלום נר- ידות ובעלה, כולם מחופשים לקציני צבא ערביים.

ס ברחבה שלפני בית-משפט השלום בתל-אביב, ב- הפורום. הרחבה המתה מעתונאים, מתחריו של ש שעות עד שהוצא ברלה, לאחר שחרורו בערבות.

מת בית-החרושת להמונים שבדרך ליפו, נועדה הדירה שברחוב פרוג לבית-מלאכה למוחסים ולבעלי-הון. המשטרה, שידעה על קיומם של מקומות אלה, העלימה עין, לא הטרידה את ברלה. קציני המשטרה באותה תקופה עשו זאת מכמה וכמה טעמים. הם אמנם לא הפיקו טובת-הנאה מוחשית ומיידית, כמו קציני המשטרה הבריטית, אולם לעומת זאת נהג ברלה לפצותם על העלמת-העין במסירת אינפורמציה על תנועות אנשי העולם החדש תוך שהיו מבקרים במוסדותיו, ובמתנות שונות — החל במנות-בשר בתקופת הדי- קיוב, וכלה בכרטיסים להופעות בידור. ברלה היה נוהג לתת גם לאנשי העולם התחתון לבקר במוסדותיו ללא כל תשלום, וקציני-המשטרה אף היו שולחים אליו פוש- עים מועדים בתקנה שעלי-די כך יימנעו מפשעים.

עד שיום אחד בא קצין חדש למחוז. הוא היה בדיעה שקיום מוסד כשל ברלה, הוא עבירה על החוק. נערכה סריקה מקיפה במקום, והמשטרה עצרה 30 לקוחות ובחוריה אחת. המשפט היה מזוהז. הוא התחיל תוך יומיים. ברלה נדון במשפט זה לתקופות מאסר של ששה ותשעה חודשים באופן חופשי. מתוכם ישב ארבעה חודשים. אולם ברלה לא ריצה את חודשי מאסרו ככל שאר האסירים. הוא הועסק במזנון של סנת המשטרה, משם המשיך לפקח על ניהול בתי-הבילויים שלו. שם היה נפגש עם חבר עובדי הענף, מעביר להם הוראות ומקבל דו"חות על ההכנסות. מאז ישב ברלה עוד פעם אחת במאסר, בשנת 1955. אולם נראה שגם צורת מאסרו הקלה לא נעמה לו ביותר. הוא המציא שיטה חדשה כדי להימלט מעונש כאשר נתפס. אחד מעובדיו היה מקבל עליו את אשמת ניהול בית-זוננות, משלם את הקנס או יושב בבית-הסוהה, וברלה היה דואג לפצות אותו על כך.

באותה תקופה יצא ברלה במלחמת תנופה לשם התרת זנות חוקית בארץ. הוא עמד לצד ארגון צעירים שקרא לעצמו חבורת נוער מתלבט, הציף את הכנסת, העתונות ומוסדות-הצבור בתוכניהם שיגנו את הזנות חסרת-הפיקוח ברחוב, כפי שהיא קיימת בישראל, קראו להילחם למען זנות תחת פיקוח רפואי בבתי-בושת בעלי-רשיון.

★ ★ ★

עניינים תחת עין

היה זה רק טבעי שאדם במקצועו של ברלה, העוסק בעסק זה שנים כה

רבות, יהפוך לאחד האנשים המתמצאים ביותר בנעשה בעולם התחתון, שאנשיו נמנו על לקוחותיו. הוא גם שכר אנשים מחוגים אלה, שיממשו עובדים אצלו כסד- רנים ושומרי סדר במוסדותיו. המשטרה, שהכירה את מעמדו המיוחד של ברלה בשטח זה, דאגה לנצלו לטובתה. ברלה הפך אחד ממקורות-האינפורמציה היעיקריים והחשובים ביותר שלה. הוא היה מודיע לה על תכנון מעשי שוד ומעשי-פשע אחרים שהגיעו לאוזניו, גילה במקרים מסוי ימים גם את מבצעי הפשע, אחרי שהמשרה לא הצליחה לגלותם.

המקרה הבולט ביותר בשטח זה היה השוד הנועז בתנובה בתל-אביב, בשנת 1955, בו השתתף גם שוטר מזויין במדים. המש- טרה עמדה אובדת-עצות מול התעלומה, מבלי שהיתה לה אף נקודת אחיזה אחת. כל התקרית הגיעו אל קיר אטום. או היה זה ברלה שמסר למשטרה את הרשימה הימלאה של מבצעי השוד, שכולם נשפטו ונאסרו.

תמורת ידיעה מעין זו היתה המשטרה מוכנה לשלם הרבה כסף. אולם ברלה לא נוקק לכסף. כל מה שהוא רצה היה ש המשטרה תניח לו לעבוד במנוחה. וכך נוצר הסכם גיטלמני בלתי-חתום, לפיו העלימה המשטרה עין מפעולותיו של ברלה, ואילו ברלה פקח את עיניו ודאג לספק ידועות למשטרה.

לרוב לא היה ברלה מסגיר את הפושעים שביצעו את הפשעים. הוא היה רק מודיע למשטרה היכן תוכל למצוא רכוש זה ש' נשדד, או חפצים אלה שנגנבו. לפעמים היה ברלה מוכן לשלם סכומים גבוהים לגנבים עבור הרכוש שהצליחו לגנוב, רק כדי שיוכל למסור לידי המשטרה.

כאשר היתה המשטרה מתעקשת לתפוס את הגנבים עצמם, ולא רק את הסוהרה הגנובה, היה ברלה מוצא אנשים שיסכימו, תמורת פיצוי מתאים, שיסגירו לידי המש- טרה. על-ידי הסדר מעין זה ניתן היה למשטרה לשלוט כמעט לחלוטין על כל המתרחש בעו- לם התחתון. ברלה עצמו נהנה מפרוספריטי שכמוהו לא ידע מעולם. אחרי שנאלץ בעקבות צו בית-המשפט לנטוש את חדריו שעל גג הבנין בדרך יפו-תל-אביב 6, רכש לו ברלה בסכום של כמה רבבות לירות את מלון אופיר שברחוב הירקון. כדי להסתת את פעילותו במידת-מה, פתח לו משרד חקיי- רות בשם ארצי. על שם משרד זה החזיק טלפון, שרוב הפונים אליו לא היו דורשי